

SZÖVEG –
HORVÁTH PÁL filozófus

SOROZAT –
LÉTKÉRDÉS

...HOGY BRÜSSZELBEN IS MEGÉRTSÉK...

A kontinensünket célba vevő, az Európai Unión belül konfliktusokat és vitákat gerjesztő bevándorlási hullám nem csillapul, kezelése pedig a jelenlegi eszközökkel, a ma uralkodó szemlélet keretei között megoldhatatlannak tűnik. Miközben Európa-szerte egyre erősebb a bevándorlókkal szembeni ellenérzés, a tömeges megjelenésüktől való félelem, a vezető politikusok és az uniós bürokraták világában mintha megállt volna az idő, mintha apró kellemetlenségektől eltekintve minden rendben volna, tervszerűen alakulna, csak a terhek és a feladatok elosztásán volna mit javítani.

- Amikor bő egy esztendeje, már akkor sokak ellenérzései és félelme mellett meghirdették az alapjaiban elhibázott „Willkommenskultur”-t és a tárt kapuk programját, még lehetett arra hivatkozni, hogy életüket mentő háborús menekültek befogadásáról van szó, akikről a szolidáris szeretet nevében kell gondoskodnia Európa országainak. Az idegenek szabályozatlan és ellenőrizetlen beáramlása azonban már akkor sem tűnt megnyugtatónak. Kezdettől világosan látszott, hogy az érkezők, miközben komoly terhet jelentenek az őket befogadó országok szociális ellátórendszereire, a terrorizmus, a vallási radikalizmus importját is jelentik, és közbiztonsági kockázatot, foglalkoztatási és kulturális feszültségeket hoznak magukkal. Aligha ellensúlyozzák ezt azok a vezető politikusok és gazdasági potentátok agyában mélyen befészkelte ábrándok, hogy a képzetlen, nyelvet tanulni és a többségi társadalomba beilleszkedni nem tudó és nem is akaró bevándorlók olcsó munkaerőpótlást, termékenyséjük révén a demográfiai válsághelyzet javítását, egyfajta vérfrissítést jelenthetnek. Várható következmény a munkanélküliség és a kulturális gettósodás már meglévő jelenségének túlburjánzása, ami mindazt, amit ma mi Európának nevezünk, hosszú távon pusztulással fenyegeti. Ezért is volna ideje felébreszteni Csipkerózsika-álmukból Európa irányítóit és Brüsszel bürokratait, akik egy szétforgácsolt, identitása vesztett és ezért jól kézben tartható kontinensben gondolkodnak. Hiszen a migrációs krízis talán általuk is gerjesztett, de legalábbis zavartalanul égni hagyott bozóttüzet az idő múlásával, félmegoldások keresgélése közben egyre nehezebb lesz eloltani. Mondjuk ki, hogy az a migráns, aki papírok nélkül, a regisztrációt megtagadva érkezik, tetszés szerint és ellenőrizhetetlenül állíthat bármit arról, hogy őt és övéit otthon milyen atrocitások érték, milyen veszedelem elől menekül. Ha meg azzal jön, hogy neki nem egyszerűen fedél és biztonság, hanem egyenesen német, svéd, angol tartózkodási és letelepedési engedély kell, már azt is feltételezhetjük, hogy a menekült szájalmat keltő köpenye alatt egyszerű megélhetési bevándorló lapul. Milyen menekülők azok, akik szervezeten, a mobilkommunikáció és arctalan szponzorok, segélyaktivisták által vezérelve, akár euró-tízezreket költve az embercsempészek szolgáltatásaira, nem a legközelebbi biztonságos helyet választják, hogy idővel könnyen hazatérhessenek, hanem távoli, gazdag országokat szemlélnek ki maguknak, és fenn hirdetik, hogy nekik jogukban áll oda eljutni?

Kép - Profimedia - Red Dot

Afganisztáni bevándorlók sétálnak az Athén egyik külvárosában működő Hellinoko menekülttábor közelében található strandon. Athén, Görögország, 2016 május 4.

Milyen menekültek azok, akiknek jól látható módon eszük ágában sincs hazájukba valamikor visszatérni, akkor sem, ha az egy idő elmúltával a béke, a rend, a bőség szigetévé lenne? Sokan vannak, akik a menekültek, a bevándorlók befogadása mellett érvelnek, humanitárius elvekre, az idegenekkel szembeni toleranciára, a vendégbarátságra, a keresztényi szeretetre, irgalomra és a szolidaritás elveire hivatkoznak. Ám az érkezők nem úgy viselkednek, mint az üzőtt vándor, aki gyámoltásra szorul. Ők nem kérnek, hanem követelnek, nem kopogtatnak, hanem dörömbölnek Európa kapuin. Gondolkodásuk egyszerű: nekik joguk van jönni, mert azt akarják, nekünk meg kötelességünk befogadni, a keblünkre ölelni őket, mert az jár nekik. Némi bibliai utánérzésnél maradva: ha megfáradt idegen kopogtat, a gazda szívesen fogadja, és az asztalnál a főhelyre ülteti. Ám ha az érkező másokat félrelökve az asztalfőre kíván telepedni, és kijelenti, hogy talán végleg marad, a gazda viselkedésének is meg kell változnia, végig kell gondolnia, hogy akit beengedett, nem otthonába visszatérő vendég, hanem olyan jövevény, akivel együtt kell élnie. A most Európába érkezőkkel is éppen ez a fő

gond. Jöjjenek bár Ázsiából, a Közel-Keletről vagy Fekete-Afrika felől, legyenek muszlimok, keresztények vagy más hitűek, minél többen lesznek, az európai kultúrába és mindennapi életbe való beilleszkedésük, a befogadó nemzetek értékrendjébe való betagozódásuk esélye egyre csekélyebb. Ebből pedig természetesen következik, hogy enklávékat, zárványokat hoznak létre a kontinensen.

Az egyoldalú leegyszerűsítésekkel szemben ki kellene mondanunk, hogy a migráció fő kockázata nem a terrorizmus, hanem maga a migráció mint átfogó és aligha spontán támadás a keresztény gyökerű Európa, a nemzetek Európája ellen. Minden józanul gondolkodó európainak rá kell jönnie, és saját vezetőivel is meg kell, meg kellene értetnie, hogy ilyen kilátások mellett a közös érdek, Európa jövőjének záloga a bevándorlási hullám megállítására. A valódi humánus, a szolidáris szeretet szellemében annak az elősegítése, hogy – a közvetlen veszélyben lévők gyors felkarolása mellett – minden ember a maga szülőföldjén, otthonában, hitében és kultúrájában tudjon boldogulni. ♦

